

LA RAÓ DE SER DE FATEC

“ELS DRETS HUMANS I CIVILS NO CADUQUEN AMB L'EDAT”

Salvador Llibre

Era el lema que presidia l'Any Internacional de la Gent Gran. Com a declaració de principis és perfecta, però ¿què hi ha darrera d'aquesta frase que és l'únic que resta del munt de conferències, treballs, propòsits, fins i tot de lleis que s'han legislat per a nosaltres? S'han proclamat els drets i deures de la Gent Gran com si fóssim un col·lectiu a part de la resta de la societat i, què s'ha fet d'ells? Guardar-los en una prestatgeria.

En la vida diària van sorgint problemes que la societat mateixa fa seus, els estudia, hi treballa i acaba resolent-los; i, de la mateixa manera que han aparegut, van desapareixent fins que resten en l'oblit, i tots quedem satisfets perquè tenim una societat que sap fer la seva feina.

Altres problemes apareixen, no s'actua sobre ells i es van fent cada dia mes grossos, fins que arriben a unes dimensions que ja no es poden amagar i, aleshores, aquests problemes es polititzen i es converteixen en objectes de campanyes electorals, presentats de forma inadequada, amb presses i amb promeses de solució normalment impossibles d'acomplir. La Gent Gran és un d'aquests problemes. Fa vint anys que va començar a aparèixer, no s'ha actuat sobre aquest i avui

és carn de canó de tota contesa electoral. Ara ja és un problema gros per no haver actuat en el seu dia, per no preveure les conseqüències que una societat competitiva i de consum portaria a la família i de retop a la gent gran.

Després de les promeses d'un estat del benestar, ja es comença a dir, tímidament, que les necessitat i les atencions a la Gent Gran vindran condicionades per les possibilitats financeres.

Avui ja no som persones, som un mercat per a la indústria de serveis. Empreses de formació anuncien en revistes especialitzades cursos per a les “Oportunitades del mercado Senior” oferint “Pistas para vender y comunicar bien en el mercado de personas mayores”. Ens titllen de “Un filón de oro...¿por donde empezar?” Estudien oferir-nos productes financers, mercat immobiliari, càtering, alimentació, viatges, hotels, laboratoris, telecomunicacions, etc. Calculen que el mercat de la gent gran pot crear uns 600.000 llocs de treball, només en cuidadors professionals, que existeixen ja tal nombre d'entitats mercantils petites que hauran d'anar a una concentra-

ció, perquè siguin viables i que només en quedaran sis o set, que posaran al mercat milers de llits perquè puguem ser atesos. Les empreses mercantils ja s'estan organitzant a nivell d'estat espanyol; fins i tot estudien la creació d'una patronal pròpia, però tot això, qui i com es pagarà? També tenen el sistema, no ho dubtem, els nostres estalvis de tota la vida en forma de diners o patrimoni.

És el negoci de demà en el qual avui ja s'està treballant. Si teniu els diners per pagar-vos una residència privada, no cal que us preocupeu; però si no els tenim, comencem-nos a preocupar ja, i no solament de les residències sinó de tot un reguitzell de coses que sembla que nosaltres ja no tinguem dret a dir-hi res.

Fins avui, i per interessos mercantils i per un clientelisme polític (sempre poden haver-hi excepcions), s'han ocupat de nosaltres mitjançant uns casals més o menys ben equipats, però que no deixen de ser una forma de marginació. També el

“Ministerio del Trabajo i Asuntos Sociales” a través de l'IM-SERSO ens organitza, per millorar-nos la qualitat de vida, uns programes anomenats “Vacaciones para Mayores”. Això sí, fora del temps de vacances, a preus reduïts. Programes que resolen al sector turístic un problema d'estacionalitat que cobreixen amb nosaltres, que resolem a l'Es-

tat un problema d'increment de l'atur en l'anomenada temporada baixa i, al sector hotelier, poder mantenir obertes uns instal·lacions, que costen més tancades que obertes. No està malament, però no som criatures i diem les coses pel seu nom. Fora d'això poca cosa més. La darrera etapa de la nostra vida, la que hauria de ser la millor per a les persones, alliberats ja de la pressió de pujar els fills i treballar com a burros per aconseguir-ho, aportant a un sistema de pensions, imposat, que ens ho havia de resoldre tot, quan és l'hora de poder gaudir del que ens havien promès, no veiem res. El sector públic, el que ens ha cobrat les pensions i ens ha promès l'estat del benestar, no ha fet res. Potser ja preveia que, en veure el negoci, el sector privat s'hi posaria. Sí que ho estan fent però, ho podrem pagar amb les pensions que cobrem?

Si no fem pinya, si no fem un front comú, si no ens defendem amb una sola veu, res no aconseguirem i encara pitjor si creieu que això no va per nosaltres. Després no ens queixem. ■

